

Dr. L. de Jong: 'Opkrabbelen.' Uitgeverij SDU Den Haag 1990 ISBN: 9012068452

Omschrijving: Na een hersenbloeding is de bekende historicus L. de Jong halfzijdig verlamd. Hij heeft afasie en zijn gevoelsleven is verstoord. In dit boek beschrijft hij de langzame weg terug, de moeizame spraaklessen en zijn eerste, onzeker makende optredens in het openbaar.

Soort boek: egodocument over afasie en hersenbloeding.

Over de schrijver: Prof. Dr. L de Jong (1914-2005) was de eerste directeur van het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie (voorloper van het NIOD) en auteur van het standaardwerk *Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog*.

Stijl: In het boek is weinig dialoog. Het is een verhalend boek waardoor distantie wordt geschapen, met observaties over eigen gedrag gedurende bijvoorbeeld het herseninfarct. Dit terwijl er toch ook over heel persoonlijke zaken wordt geschreven inclusief frustraties en gedachten, bijvoorbeeld over hoe het voor zijn tweede vrouw moest zijn om geconfronteerd te worden met iemand wiens gevoelens voor haar afwezig waren.. Met nawoord van een deskundige. (B.J.J. Ansink neuroloog.) Die afstand zit hem ongetwijfeld in de wetenschappelijke training: 'Ik werd' i.p.v. bijvoorbeeld 'ze brachten me', en 'een onderzoek was nodig' i.p.v. 'ze wilden me onderzoeken'. Zo wordt iemand ook meer lijdend voorwerp hoewel door het verhaal heen een krachtige persoon spreekt. Zie ook citaten.

(Zeer) Korte samenvatting: Beschrijving van het hersenbloeding, ziekenhuisopname revalidatie, afasie en effecten op dagelijks leven, vrouw, kinderen en omgeving. Zie verder citaten.

Citaten: pag. 9 ... 'Op een gegeven moment zette hij de film stop en stelde mij een vraag. Ik wilde antwoorden. Ik kon niet. Vreemde toestand. Het duurde vijftien seconden, twintig seconden misschien. Opeens was mijn spraak terug. Ik gaf Rob een antwoord, maar zei ook dat ik naar beneden wilde, parterre, om daar door te geven dat ze ons thee moesten brengen. Ik liep naar beneden met een vreemd gevoel: wat was er met me gebeurd? Ik zette het van me af. In twee, drie minuten was ik weer boven. Rob bleef bij me. Hij was ongerust. We waren nauwelijks weer begonnen of de echte aanval zette door. Wat merkte ik daarvan? Niet zoveel. Ik zakte bij bewustzijn in elkaar. Het viel me op dat ik niet meer kon spreken. Ik wist dat er een bank was in de kamer naast de onze. Daar strompelde ik, door Rob ondersteund, heen, daar liet ik mij vallen. Ik kon geen woord uitbrengen. Bovendien raakte ik rechts verlamd. Ik dacht niet meer aan 'De bezetting', ik dacht haast niets meer.....

Pag. 11. Het is niet zo makkelijk mij de geestestoestand voor ogen te stellen die er de eerste dagen was. Na enige tijd verscheen een dokter, een jonge man. Hij zal me wel onderzocht hebben. Zijn advies was duidelijk: naar het ziekenhuis....Het ging allemaal buiten mij om. Na een tijdje verschenen twee broeders met een brancard. Daarop werd ik overgebracht en vervolgens begon de tocht naar beneden- nogal moeizaam... Daar keken de meisjes verschrikt toe- ik probeerde te glimlachen toen ik ze zag. Ik realiseerde me nauwelijks wat er aan de hand was, behalve dan dat het iets ernstigs was....

Pag. 12Het duurde maar kort- lang genoeg voor de neuroloog om te constateren dat de hersenbloeding die ik had gehad maar een beperkte invloed had gehad. Hij zei

dit ook tegen me. Maakte het veel indruk? Ik betwijfel het. Opeens drong het tot me door in welke toestand ik mij bevond. Geen spreken. Verlamd. En de dagen waarop 'De bezetting' opgenomen moest worden, naderden. Dit zou niet kunnen doorgaan. Ellendig! Waar was mijn vrouw? Waar de kinderen?

Pag. 13 Mijn hersens werkten iets beter..... Ik dacht meer aan haar (Eerste vrouw Liesbeth gestorven 1980 C) dan aan Riel en de kinderen van Liesbeth. Ik had geen behoefte om verder te leven. Van dat verdere leven verwachtte ik niets meer. Eind van de middag, om een uur of zes, verscheen Riel. Ze betekende niets voor me.

Pag. 16-17 Er kwam een aantal mensen die derde dag. Om te beginnen de specialist, de neuroloog. Hij liet me weer vast sjoeren op een wagentje, mijn vrouw was daar ook bij....Het wagentje werd naar buiten gereden...Waar we heen gingen, mocht de hemel weten. Of had de neuroloog me dat gezegd? Dat was wel heel waarschijnlijk....Bussum bij een ziekenhuis... Hoe het zij, ik werd neergezet, mijn hoofd werd ingesmeerd en vervolgens een opname van mijn hersenen gemaakt een apparaat om dat te doen was in 'Zonnestraal' afwezig.....

Pag. 52..hart niet in orde was....consult aan bij de eerste Nederlandse specialist, prof.dr.Dirk Durrer. Een half uur later was ik bij hem. Hij onderzocht me. 'Hoeveel boeken heb je nog te schrijven De Jong?' vroeg hij. 'Een stuk of tien', antwoordde ik. 'Wel', zei hij, ' die krijg je af, maar ik moet op je hart letten. Een of meer van je kransslagaders zijn verstopt.' Dat was een shock.